

2 2 2 2

Dvojčka

Časopis žákyní a
žáků 2.ZŠ

2.ročník
Duben-červen

Jan Štěpán

Obsah tohoto čísla

Úvodník	3
Dieburg	4,5
Rozhovor s.....	6
Literární soutěž	7-12
Básně	13
Představujeme třídu 7.A.....	14,15
Komiks Emy Kopecké.....	16
Rozhovor s K. Salačem.....	17
Mažoretka Kamča Žežulková	18
Gratulace.....	19
Španělština.....	20,21
Angličtina.....	22
Němčina.....	23
Recepty.....	24,25
Vtipy.....	26,27

HLEDÁME REDAKTORY!

Rád/a píšeš?

Zajímá tě, co se děje u nás ve škole?

Zajímá tě sport nebo jazyky?

Pak hledáme právě **TEBE!**

Přihlas se na začátku příštího roku na

kroužek Tvorba školního časopisu.

Scházíme se každé druhé pondělí v počítačové učebně.

OKÉNKO DO MÉHO DĚTSTVÍ

Když jsem byla oslovena, abych napsala úvodník s tématem blížícího se léta a velkých letních prázdnin, vybavilo se mi moje dětství a těší se na dva měsíce volna a na běhání venku s kamarády až do setmění, kdy nás rodiče svolávali domů.

Pocházím z menšího, klidného historického

města. Kolem naší školy byly vysázené topoly a s blížícím se létem nám okny létaly do třídy chomáčky z těchto stromů. To byl pro mě příjemný pocit a dodnes s nástupem léta se mi vybavuje.

Bydlela jsem v tříposchodovém činžovním domě a všechny rodiny jsme se dobře znaly. Děti různých věkových kategorií jsme držely při sobě a společně trávily volné chvíle kolem domu, u kterého se nacházelo velké prostranství se stromy a keři. To jsme využívaly ke hraní na schovávanou, na vybíjenou, děvčata tady skákala „gumu“ a přes švihadlo, kluci jezdili kolem domu na motokárách, které si sami zhotovili. V té době byla velkou oblibou i hra s kuličkami, které hráč musel postupně docvrknat do důlku. Proto za naším domem bylo spoustu námi vytvořených důlků a my je plně využívali.

S přibývajícím věkem se naše záliby měnily. Posedávali jsme na lavičkách, povídali si, řešili různé problémy a přitom nám z kazetového magnetofonu zněla hudba např. skupiny Queen, ABBA nebo Nazaret.

Ráda vzpomínám na tuto dobu a celé své dětství. I když už každý žijeme svůj život, přesto to určitě v každém z nás zanechalo hlubokou stopu.

Proto prožijte léto s celými prázdninami příjemně bez hádek a vzájemného osočování. Vždyť dětství máme každý jen jedno a ať na ně rádi vzpomínáte jako já teď.

Alena Kafková

Život ve škole

Dieburg—U nás

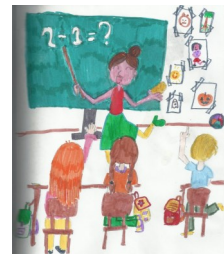
Zase ti Němci?

Ke konci dubna tohoto roku jsme měli ve škole zvláštní návštěvu v podobě studentů a studentek, kteří k nám přicestovali až z německého Dieburgu, jejich výměnní partneři měli možnost s nimi strávit týden jak v Boleslavi, tak třeba i v Praze.

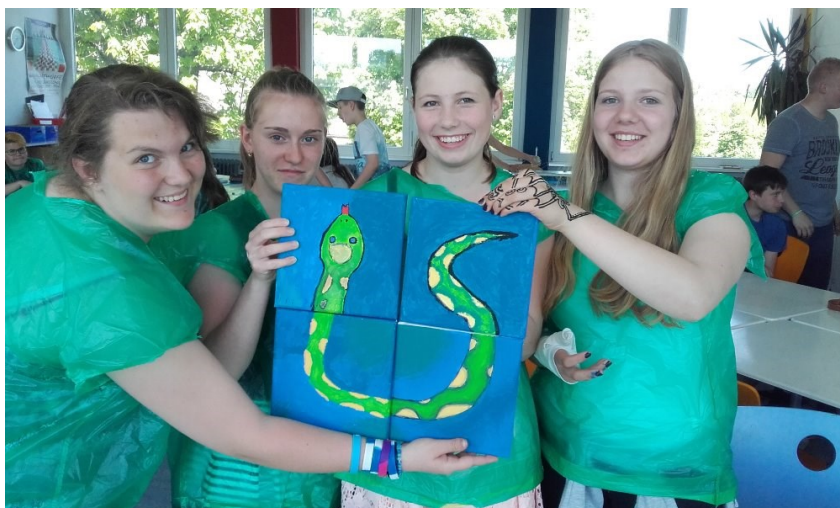

Život ve škole

My v Dieburgu

Za odměnu jsme pak také 13. května nasedli do autobusu my a vydali se poznat Dieburg a jeho okolí, Frankfurt nad Mohanem a Aschaffenburg, kde je naprosto pohádkový zámek. Byli jsme ve škole, na bowlingu, v lanovém centru...prostě to byl moc nádherný týden a s našimi německými sousedy jsme se loučili jen těžko.

M. Brzobohatá

Rozhovor s.... Žanetou Koutovou

Jaké předměty učíte?

Všechny předměty, protože učím na prvním stupni.

Máte nějaký specifický důvod, proč jste se rozhodla učit na prvním stupni?

Mám ráda děti a vždycky jsem je chtěla učit.

Líbí se vám na Dvojce? Co byste případně změnila?

Moc se mi tu líbí, mám velice ráda své kolegyně a nic bych tu neměnila.

Jak jste spokojená se školní jídelnou?

Je to dobré, jsem ráda, že mi někdo vaří.

Jak trávíte svůj volný čas?

S přítelem, koukám na seriály, čtu...

Jakou knížku jste naposledy přečetla?

Zvíře od T.L. Haydenové a Život po tobě od J. Moyesové

Na jaké filmy koukáte nejraději?

Romantické.

Jaký je Váš nejoblíbenější film?

Než jsem tě poznala a Malý kousek nebe

Věnujete se ve volném čase nějakému sportu?

Občas chodím bruslit na kolečkových bruslích.

Máte děti?

Ještě ne, je brzo.

Děkuji za rozhovor a přeji, ať se Vám na naší škole stále líbí.

M. Brzobohatá

Život ve škole

SOUTĚŽNÍ PŘÍSPĚVKY DO LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Jak jistě ví každý pozorný čtenář školních internetových stránek, během dubna se rozjela literární soutěž s názvem „Správná dvojka“. Soutěžící, mladé literární talenty naší školy, měli napsat vyprávění s dvojicí hlavních hrdinů či hrdinek, které bude souviset s naší školou, s Dvojkou.

Sešlo se celkem šest vyhovujících soutěžních textů. Nejmladší účastníci chodí do čtvrté a nejstarší do osmé třídy. Porotce z těchto textů vybral tři, které nejlépe splňují požadavky soutěžního zadání (nejvíce se týkají školy) a zároveň jsou literárně nejzdařilejší (děj není zamotaný, zápletky příběhů je napínavá či jinak zajímavá, jazyk a nápady originální).

Vážení čtenáři časopisu, dnes máte možnost rozhodnout svým hlasem i vy, který z těchto tří textů, nakonec zvítězí a získá poukázku na nákup knih, dle vlastního výběru! Na konci, za soutěžními příspěvky, naleznete návod, jak hlasovat! Pěknou zábavu!

A.Krupička

Příběh č. 1

Pověst o druhé základní škole

Před dávnými časy tam, kde teď stojí Mladá Boleslav, byly již jen ohořelé lesy, malé vesničky a dva veliké hrady. V jednom žila strašidla a v druhém draci. Ti udělali velikou spoušť. Říkalo se, že v jednom hradu je zakletá princezna, která je zamčená ve vězení. V druhém hradě jsou dvě truhly zlata. Spousta rytířů se už vydalo na hrady, ti co šli k drakům, se již nevrátili a ti co byli u strašidel, brzy na to zemřeli.

V malé vesničce Drakonice žil jeden mládenec, který se jmenoval Bořivoj. Když Bořivoj slyšel o hradech, řekl si, že se tam vypraví. Jeho máti ho přemlouvala, ale nebylo to nic platné, vydal se na cestu. Když už takhle šel asi týden, dorazil do vesničky Nemyslovice, kde byla hospoda. Vešel dovnitř a sedl si ke stolu. Dal si vepřo knedlo zelo, ale uvědomil si, že nemá čím zaplatit. Když najednou k němu přistoupil mládenec.

Bořivoj se ho zeptal: „Kdo jsi?“

Mládenec mu odvětil: „Boleslav, a ty?“

„Bořivoj.“

„Odkud jsi a kam jdeš?“ tázal se ho Boleslav.

„Já jsem z Drakonic a jdu na hrad, kde sídlí draci.“

„O tom už jsem něco slyšel a půjdu s tebou!“

„Tak pojď,“ řekl Bořivoj.

„Já si musím ještě sbalit a zaplatit.“

„Máš nějaké peníze?“ zeptal se Boleslav Bořivoje.

„Nemám.“

„Tak já zaplatím i za tebe, pokud mě vezmeš s sebou?“

„Dobře, děkuji Ti, kamaráde.“

Když si Boleslav sbalil věci, vyrazili. Po týdnu došli k hradům.

Boleslav řekl: „Já půjdu na hrad se strašidly a ty na ten s draky.“

„Dobře,“ souhlasil Bořivoj. Každý se vydal na hrad, který si rozdělili.

Život ve škole

Když Boleslav vešel do hradu, nikdo nikde. Tak se rozhodl, že si po dlouhé cestě odpočine. Lehl si do prázdné truhly a usnul jako dřevo. Najednou ucítil, že mu něco leze po obličejí. Venku byl velký rachot. Otevřel oči a vyděsil se, protože mu po obličejí lezl velký pavouk se smaragdovými očima. Boleslav se lekl a vyhodil pavouka z truhly. Venku to zaječelo, bouchly dveře a bylo ticho. Strašidla se totiž bojí pavouků se smaragdovými očima. Již jejich pradědečci zavřeli tohoto pavouka do truhly. Tuto truhlu vždy některá strašidla hlídají, aby pavouk neutekl. Boleslav si poté prohlížel hrad a našel klíč. Vedle ve vězení seděla smutná princezna. Vykoukl z okna. Viděl, jak Bořivoj lítá s drakem okolo druhého hradu. Potichu se zasmál a požádal princeznu o ruku. Samozřejmě si ho princezna ráda vzala.

Vy se asi ptáte co Bořivoj. Ten, když tam vešel, zaútočili na něj tříhlaví draci. Na zdi viděl meč, který si vzal a drakům usekl hlavy. Dále následovali draci, kteří chrlili oheň. Těm se hbitě vyhnul a skočil jednomu drakovi za krk. Ten vyletěl ven a kroužil nad hradem. Když drakovi docházely síly, snesl se dolů. Tam mu Bořivoj usekl hlavu a pokračoval dál hradem. Na konci páté chodby uviděl obrovského fialového draka. K němu opatrně přistoupil a zneškodnil ho, ale nechal si z něj dva zuby. Poté začal s prohlídkou hradu, kde našel dvě truhly zlata.

Když se lidé vrátili do vesnic, chtěli splnit hrdinům nějaké přání. Bořivoj chtěl hrady přestavět na dvě školy první stupeň a druhý stupeň, to se mu splnilo. Boleslav si přál být králem, tak mu občané postavili hrad a on začal s bývalou princeznou kralovat. Místo vesnice je tam město, které se jmenuje Mladá Boleslav. Proč se ty školy jmenují 2. ZŠ první stupeň a 2. ZŠ druhý stupeň? Protože to byli dříve dva hrady.

Ještě ke všemu Bořivoj pod obě školy zakopal dvě bedny zlata a dva dračí zuby...

Příběh č. 2

Správná dvojka

Legenda praví, že před mnoha a mnoha lety zde místo Mladé Boleslavi stávalo docela velké a proslulé město, které patřilo do království krále Eduarda II. Králův mladší bratr Daniel ho nesnášel, protože on se chtěl stát také králem, proto se rozhodl toho dosáhnout za každou cenu, dokonce i za cenu života jeho bratra. Jeho plán byl ten, že každý, nebo každé město co se mu postaví a nebude chtít mu být po vůli, zničí. Tak se i stalo.

Jako první cíl si vybral naše město, které se mu na sto procent nechtělo poddat. Ten den byl opravdu masakr. Spousta lidí v ten den zemřela a to i otec dvou sourozenců, pětileté Josety a čtyřleté Aniky. Ony svého otce milovaly a on je též, proto padl za jejich bezpečí.

Město po tom dni utrpělo spoustu škod a požárů. I hodně rodin přišlo o své příbuzné a blízké. Matka Josety a Aniky se psychicky zhroutila a rok na to též zemřela. Ze sourozenců se tím pádem stali sirotci bez domova, protože v té době ještě sirotčinec neexistoval. Nikdo se jich nechtěl ujmout, protože všichni i tak měli dost svých starostí. Sice po tom dni byla spousta sirotků, ale všichni měli příbuzné, kteří se jich chtěli ujmout, ale ony dvě ne. Ony měly jen jedna druhou. Navždy.

Život ve škole

Mohly by třeba začít pracovat, aby si něco málo vydělaly, ale nikdo je nechtěl u sebe nechat pracovat, že prý jsou ještě malé děti, což byly, ale co jiného jim zbývalo? Jen žebrot. Možná jim někdo sem tam ten nějaký peníz dal, ale to jim stačilo jen na trochu jídla. Někdy musely i krást, aby neumřely hlady, nebo zimou. Každý den přespávaly buď na ulici, náměstí, nebo občas je někdo nechal přespát ve stodole. Takhle ubíhaly dny, týdny, měsíce a poté i roky.

Za tu dobu město už jen párkrát napadli, ale moc škod jako před deseti lety nepůsobili. Dívky si konečně před třemi lety našly práci jako služebné v jednom domě docela bohatého namyšleného šlechtice a jeho ženy, která byla mnohem milejší než její manžel. Sice si i tak vydělávaly docela málo, ale jeho žena jim i přes manželův nesouhlas povolila žít v jedné z malých komůrek. Byly velice šťastné, protože konečně byly v teple a pod střechem.

Jednou když Joseta musela na trh a manžel šlechtičny též musel pryč, tak Anika zůstala v domě sama spolu s ženou pána domu. Nikdo nevěděl, že by se to mohlo stát, ale stalo se. Všichni si mysleli, že král Eduard a jeho bratr se už konečně udobřili, ale to byl jen blud, protože králův bratr se nechtěl udobřit, on chtěl být stále králem. Bohužel to nikdo zatím nevěděl.

Anika zrovna uklízela v přízemí, když náhle zaslechla křik z druhého patra. Okamžitě zanechala práci, a co nejrychleji vyběhla schody nahoru, kde spatřila muže v černém a šlechtičnu s vyděšeným výrazem ve tváři. Muž na ní mířil nožem, žena ustupovala dozadu, a tak byla zatlačována do kouta, odkud mu nemohla již uniknout. Když si žena všimla dívky, tak na ni zakřičela, ať jde pryč a zachrání se, jí prý nemá řešit. Dívka ale měla až příliš dobré srdce, aby ji opustila, a proto zůstala nehybně stát. Muž se na ni s nečitelným výrazem ve tváři otočil a s úšklebkem jí řekl, že ji měla poslechnout. Dívka ho ale ignorovala a z krbu co byl v místnosti, si vzala nažhavený pohrabáč. On se na ní znovu zašklebil a poté se otočil zpátky k ženě. Ještě než stačil cokoli udělat, tak dívka ho na kousek jeho holé kůže spálila. Vykřikl bolesti, upustil nůž a sesunul se na zem. Anika se s vyděšeným výrazem podívala na šlechtičnu, které se na jejích světlých šatech začaly třpytit kapky krve. Rozeběhla se k ní, ale bylo pozdě, byla mrtvá. Jak se to mohla stát? Jak? Vždyť to přece nestihl, nebo nakonec ano?

Podívala se na muže, který se na ní usmál, čímž odhalil své žluté zuby a než stačila utéct, nebo cokoli jiného, tak byl pryč. Nechal ji žít, proč? Byla naprosto zmatená, proto sebrala nůž ze země, který tam muž nechal, a rozhodla se jít pro pomoc. Jenže než stihla vyjít na ulici, tak se ve dveřích objevil pán domu. Když ji spatřil s krvavým nožem v ruce a za ní na zemi mrtvou šlechtičnu, tak se zhrozil. Dívka poznala, že není smutný, ani nic takového, proč? Tak to neví. Šlechtic okamžitě vyběhl na ulici a začal rozkřikovat, že mu Anika zabila jeho ženu. Snažila se to vysvětlit, ale nikdo jí nevěřil, dokonce ani její sestra.

Dívka byla zdrcená a ještě to zhoršilo, když ji vykázali z města. Z dívky se znovu stal bezdomovec, ale teď i bez města. I když jí její sestra nevěřila, ta ji někdy chodila dávat jídlo nebo oblečení, protože zůstala potají na kraji města, kam nikdo nechodil.

Uplynul rok a ona se stále snažila přijít na to, co se tehdy stalo. Ani ji tolik neštvalo, že ji vykázali z města, spíše ji štvalo, že jí nevěří ani vlastní sestra. Moc dobře věděla, že takhle už dlouho žít nedokáže. Její sestra už za ní skoro nechodila, a tak se rozhodla, že zítra opustí město.

Život ve škole

Joseta mezitím objevila něco, co nikdy nečekala. Nedávno našla ten nůž, co v tom hrál roli. Zjistila, že ten znak na noži patří pánu domu, to ji značně šokovalo. Celý ten rok ji vrtalo hlavou, proč by to její sestra dělala, na to ji znala až příliš dobře. Nechápal, proč ji tehdy nevěřila, a proto se rozhodla zjistit celou pravdu. Už moc nechodila za svou sestrou, jelikož hledala odpovědi, které přeci jen našla. Když král Eduard a jeho bratr uzavřeli mír, tak to jeho bratr nemyslel vážně. Chtěl jen, aby na něj nebyli připraveni. Hodně šlechticů se spojilo s královým bratrem a všechny, kteří byli stále proti němu a byli vysoce postavení, se snažil zabít. Což znamená, že pán domu patří na Danielovu stranu a jeho manželka patřila na královu a pořád nedůvěřovala jeho bratru. Proto ji čekala smrt a Anika byla jen ten, na koho by se dala hodit vina.

Ta pravda Josetu šokovala, a proto se okamžitě vydala za svou sestrou, která byla právě na odchodu. Anika ji moc nechtěla poslouchat, ale když jí sestra řekla pravdu a ještě se jí velice omlouvala, tak se rozhodla pomstít a nakonec odpustit i sestře. Obě dvě byly rozhodnuté to říct celému městu, které jim nejdříve nevěřilo, ale poté co ukázaly důkazy, tak byli všichni rozhodnutí zlikvidovat králova bratra a zrušili vykazání Aniky.

Zrovna když se pár vybraných (kam patřily i sestry) rozhodli to jít oznámit králi, tak je nečekaně napadli muži v černém pod vedení šlechtice, pro kterého dříve sestry pracovaly. Byl to naprosto stejný masakr jako před jedenácti lety. Každý bojoval, ale jen pár jedinců přežilo. Bohužel, padly i Joseta a Anika, za které celé město truchlilo. Tedy všichni si mysleli, že padly, protože když muži v černém odešli, tak nikdo nemohl sestry najít. Na jejich počest jim postavili na náměstí památník.

Od té doby se jim přezdívalo správná dvojka. Také se o nich vyprávělo hodně legend a příběhů, ve kterých vystupovaly jako sestry, které celý život táhly za jeden provaz a i když se jednou roztrhl, tak se poté spojily a zachránily celé město a říši. A i když město znovu utrpělo škody, tak se staly jejich hrdinkami. Dokonce se i král dozvěděl o svém bratrovi, konečně nad ním zvítězil a všechny vsadil do vězení, nebo usmrtil.

Do dnes jsou různé teorie, co se vlastně s nimi stalo. Někdo si myslí, že prostě odešly, nebo je zajali a poté zabili. Nikdo neví a myslím, že se to nikdy nikdo nedozví, ale i tak zůstanou jako důkaz, jak silné je pouto sourozenců. I když to už vypadalo, že se navždy rozdělí, tak stále zůstaly při sobě.

O pár let později se město vytratilo a postavilo se zde nové s názvem Mladá Boleslav. Na místě, kde byl památník na Josetu a Aniku, se postavila základní škola. V okamžiku, kdy se zjistilo, že škola byla postavena na místě památníku dvěma sestrám, ke kterým se váže tato legenda, tak bylo rozhodnuto, že se škola pojmenuje na jejich památku Druhá základní škola neboli Dvojka.

Příběh č. 3

Dva váleční andělci

Kdysi dávno, když byla doba válek, žila zde Marie (10 let) a její starší bratr Karel (17 let). Byly to neobyčejné děti. Žily v starém polorozpadlém domě. Jejich matka zemřela již dávno a jejich otec je ve válce. Normální děti by byly vystrašené, ale oni se nebáli. Věděli, že nejsou sami. Celý svůj život se modlili k panně Marii, která se jim už párkrát zjevila. Tomu ale nechtěla uvěřit většina jejich sousedů a známých a prohlásili je za blázny. Jim to nikdy nevadilo. Nevšíмали si toho. Jelikož venku panovala válka, nechodili moc ven. Jejich snem bylo umět číst, ale Karel ani Marie nevěděli jak. Každý den při modlení prosí pannu Marii, aby jim pomohla se naučit číst. Chtěli by jít za vojáky a pomáhat jim při čtení, jelikož to ani oni moc neumějí. Žili totiž v chudém městě a na školu nikdo neměl. Rádi chodili do staré budovy, která byla dřív škola. Karel se docela vyzná ve zdravotnictví a díky tomu pomáhá léčit zraněné vojáky. Tohle zdědil po své matce. Dělá to rád, jelikož ví, že tím někomu pomáhá. Všichni byli rádi, že jim pomáhá. Ze začátku jen radil ostatním ošetřovatelům, ale později si získal jejich důvěru. Děti se vždy za všechny raněné modlily, aby se brzy uzdravili. Vůbec jim nezáleželo na jejich zdraví. Nejprve chtěli, aby byli zdraví ti, kteří za ně bojují. Marie zase pomáhala své tetě spravovat oblečení. Šít se naučila poměrně rychle. Její teta byla ráda za její pomoc. Marie sice toho moc nespravila, ale aspoň se snažila a něco udělala. Lepší něco než nic. I snaha se cení.

Jednoho večera, když se děti modlily, se jim opět zjevila panna Marie. Ta jim řekla, že je ráda za jejich dobrotu a pomůže jim naučit se číst. Děti byly rády a poděkovaly jí. Hned druhý den si od tety půjčily knížku, která byla z dob, kdy ještě stará škola byla funkční. Ona jim ji chtěla nechat, ale oni jí řekly, že jí ji vrátí. Přece jenom to byla její nejcennější vzpomínka na jejího manžela, který zahynul ve válce. Otevřely knihu. Podívaly se na první větu. Nedokázaly ji přečíst. Děti byly trochu zklamané, ale věděly, že to nebude tak lehké.

Další den šli opět pomáhat. Karel na ošetřovnu a Marie u tety. Při spravování oblečení se Marie zeptala své tety, zda by jim pomohla naučit se číst. Ona jí vysvětlila, že sama to moc dobře neumí, ale bude se snažit jim pomoci. Budou se však scházet ve staré budově, co byla dřív škola. Marie byla nadšená. Hned se zeptala tety, kdy by začali a ona jí řekla, že klidně ještě v ten samý den. Z toho byla nadšená ještě víc.

Marie rychle utíkala za Karlem a ten byl z toho taky nadšený. Večer se sešli s tetou v staré budově, která byla dřív škola, tuto budovu měly děti hodně rády, a začala je učit číst. Procvičovali si taky abecedu a celý večer je hodně bavil. Našli tady také pár starých zajímavých knih a slovníků. Takhle se sházeli v budově bývalé školy každý večer a děti byly stále šťastnější, protože toho umí víc. Pokaždé při modlitbách poděkovali panně Marii za to, že mají tetu, která je hodná a pomáhá jim plnit sen a za to, že jsou v té budově v bezpečí.

Děti se postupem času naučily dokonale číst, psát a mluvit čtyřmi jazyky. Za to vše vděčí své tetě a denně jí chodí pomáhat, aby jí mohli oplatit to, že jim splnila jejich sen. Společně obnovili tuto starou školu, a učilo se zde jednu hodinu za týden, protože kvůli válce to bylo nebezpečné.

Život ve škole

Válka byla horší a horší. Denně umíralo statisíce lidí a začalo to vypadat, že prohrají. Z jejich města zatím přežila jen pětina obyvatel. Pomalu ani nemohli jít k sousedům. Marie a Karel se pečlivě připravovali na cestu k vojákům. Báli se, ale i těšili. Věděli, že udělají něco správného a jsou schopni kvůli tomu obětovat život.

Vyšli ven a dávali si veliký pozor, aby je nespatriil nepřítel. Putovali velice pomalu, protože si museli každý svůj krok rozmyslet. Trvalo jim asi hodinu, než se dostali k jednomu z vojáků. Ti věděli, že přijdou. Ze začátku je chtěli vojáci poslat zpátky, protože se báli o jejich životy, ale nakonec si získali jejich důvěru a učili je vše, co sami umí. Společně četli a překládali texty. Poté se jim zjevila panna Marie a řekla, že je ráda za jejich pomoc a za jejich dobrotu a za to, že jim vojáci důvěřovali. Za to jim slíbila, že se budou mít líp a válka brzy skončí. Děti odešly na místo, kde stojí obnovená škola. Chtěly zde strávit své poslední chvíle. Tam přišly a začaly se modlit. Chtěly být zde, protože je to jejich milované místo. To uslyšeli nepřátelé a otočili se na ně. Vzali pušky, zamířili a vystřelili. V tom se otočili i vojáci, které ty děti znaly. Když uviděli zakrvácené děti, byli hodně naštvaní a smutní. Vzali pušky, zamířili a vystřelili. Zabili všechny vojáky, kteří stáli u těch dětí a byli to jejich nepřátelé. Přitom zabili i velitele nepřátel.

Válka skončila a většina lidí místo slavení vyhrané války truchlila za zemřelé děti, které obětovaly svůj život za ostatní. Zachránily totiž tisíce lidských životů. Jsou pro všechny vzorem a na jejich památku postavili školu na stejném místě, kde děti zemřely. Tato škola stojí dodnes. Znázorňuje číslíci dva, protože v sobě ukrývá památku na tyto dvě děti. Dva váleční andělci. To v sobě skrývá číslice dva. Takhle totiž tehda lidé oslovovali tyto děti a ta zkratka je kvůli tomu, aby se na ně nikdy nezapomnělo stejně jako na tuto školu, protože zde se naučili číst, psát a mluvit cizími jazyky. Nebýt té budovy a těch knih, které zde našly, nikdy by se toho tolik nenaučily.

A jak hlasovat?

Napište na lístek PŘÍBĚH 1 nebo 2 nebo 3 a vhod'te ho do schránky důvěry do 13.6. (na budově 1.stupně je schránka v 1.patře u kopírky, na budově 2.stupně je v 1.patře u sborovny) Děkujeme za Vaše hlasy a držíme palce autorům příběhů.

Literární okénko

Street dance

Lenka Kohušová

Muž neznámý v černém jako tma chodí
po ulici bílé jako sníh
Jeho odraz je jen šedý stín
A v tom začíná tancovat
jeho stín se začíná pohybovat
tančí vstříc ulicí
Však lidé na něj divně hledí
že tanec není pro ulici
ale muž si dál svého hledí
a tančí dál ulicí.

Divadlo

Nela Bártová

Každé odpoledne divadlo oranžové je
od světla nasvícené.
To divadlo působí na mě jako koleje.
Tak dlouhé a nekonečné.

Představujeme třídu...7.A

V naší třídě najdeme spoustu různých lidí. Ve třídě je 28 žáků, náš třídní učitel je Marek Čermák, ale příští rok nás opustí. Řekli bychom, že máme dobré vztahy ve třídě. Nemáme rádi Semiramis a dějepis. O každé přestávce se tady parta lidí sejde a perou se, slabší si myslí že mají převahu nad silnějšími.

Naše třída je velmi hlasitá a upovídaná jak o přestávkách, tak i o hodinách. Přestávky jsou zde velmi, velmi hlasité plné křiku a rvaček. Není zde slyšet o přestávce ani vlastního slova. Naše třída je velmi zábavná a vtipná. Jsme potichu jen o hodinách matematiky a možná dějepis. Jsme velice týmová třída. Náš starosta je Anežka a místo starosta je Áďa. V naší třídě je velmi rostlin.

Pěťa Kuncová a Eliška Prýmková

Naše třída je jako jeden gang. Když má někdo problém, ostatní mu pomohou. Všichni se na sebe mohou spolehnout, a shodují se v jedné věci: to, co je ve třídě, už se ven nedostane. Chráníme se navzájem a prostě to tu chodí jako v gangu. Všichni máme rádi legraci a občas se chováme jako dementi.

Jakub Vunč

Představujeme třídu

Jací jsme?

-vtipní

-většinou chytří

-přátelští

-hluční

-upovídání

-týmoví hráči

-máme rádi pana třídního učitele Čermáka ♥

-máme svůj vlastní smysl pro humor

Starostka: Ája

Místostarostka: Áďa

Do naší třídy se řadí plno různých živočichů, např. mrož. K němu patří hodně dalších živočichů jako tuleň, lachtan, medvěd anebo tučňáci, kteří se tady o přestávce honí a mlátí se, ale to i o hodině. Jako třída jsme velmi dobrá (přátelská). Jako gang jsme drsní týpci a pan učitel Čermák je největší šéf.

ČASOPIS JIRKA OTISKL EMĚ KOPECKÉ KOMIKS!

„Ahoj, já jsem Ema Kopecká ze třídy 2.C.

Ráda kreslím a vymýšlím příběhy. Ráda chodím do školy. Doma mám dva psy. Baví mě sportovat.“ prozradila ne sebe Ema.

Tatínek kreslí komiksy a Ema také už zkouší kreslit sama.

Jeden komiks nakreslila i pro náš časopis. Děkujeme. :)

ŠPIONÁŽNÍ TRAMPOTY

NAPSALY: EMA A ZORA KOPECKÉ

Komiks Emy a její sestry v časopise Jirka - komiks Jirky Krále

KRISTIAN SALAČ Z 9.B SE ZÚČASTNIL JUNIORSKÉHO MISTROVSTVÍ SVĚTA VE SNOWBOARDINGU...

Kristian je členem reprezentace České republiky a tak jsme si nemohli nechat ujít rozhovor s ním :)

Jsi z lyžařské rodiny?

Ano, jsem.

Od kolika let jezdíš na snowboardu?

Jezdím od devíti let.

Vyhrál jsi někdy něco?

Ano, český pohár juniorů.

Čeho bys chtěl dosáhnout?

Chtěl bych na olympiádu.

Jak dlouho si upravuješ vlasy?

5 minut, já si je jenom učešu.

Jak ses k tomu dostal?

Když jsem byl na horách, tak

jsem viděl snowboardisty a chtěl jsem to zkusit. Potom jsem k Vánocům dostal první snowboard.

Už ses nějak zranil?

Ano, zranil jsem se, zlomil jsem si kost v zápěstí a vyrazil jsem si čelist. (smích)

Jak doháníš hodiny ve škole? Máš nějakou individuální výuku?

Ne, individuál nemám. Vždy to tedy musím ve škole dohnat. Mám ale štěstí, protože na mě berou učitelé ohledy. To mi to dost usnadňuje. (smích)

Posloucháš při sjezdu hudbu?

Ne, hudbu neposlouchám, protože to mám od svého trenéra zakázané.

Kdo je tvůj trenér?

Můj trenér se jmenuje Jan Zajíc.

Jak ses tam dostal?

Dřív jsem jezdil s kluky mého věku, ale potom jsem si zvykl na to jezdit se staršími lidmi.

Na kolik vyjde snowboarding?

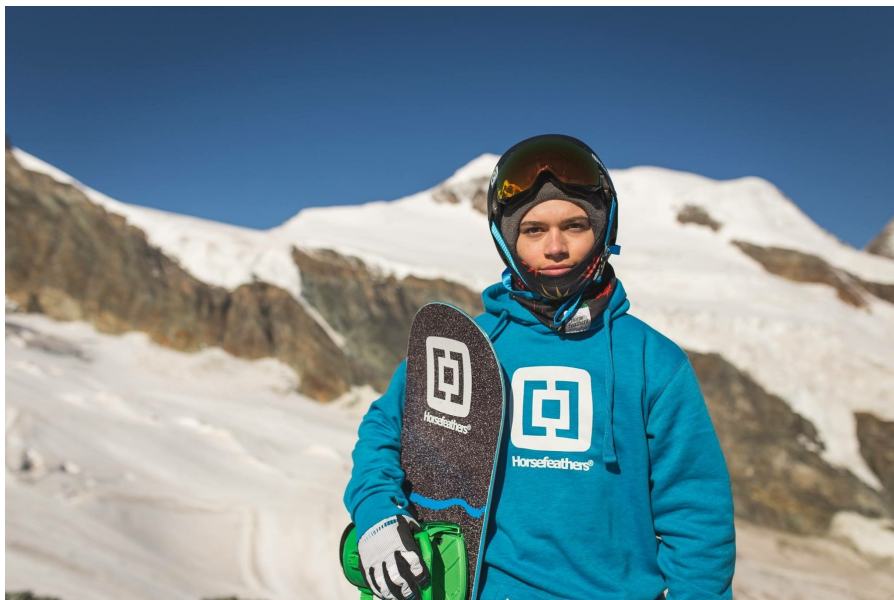
Nooo... vyjde to na hodně. (smích)

Jaký je tvůj nejlepší předmět?

Je to tělocvik. JJJJJ

Kam bys chtěl jít na střední?

Chci jít na ekonomickou školu se sportovním zaměřením, která je v Praze.

KAMILA ŽEŽULKOVÁ JE ÚSPĚŠNÁ MAŽORETKA

Přinášíme Vám rozhovor s Kamčou Žežulkovou, žákyní 3.A, která je úspěšnou mažoretkou.

Jak dlouho už jsi mažoretkou?

Už 5 let.

Jak ses dostala k mažoretkám?

Babička zná maminku naší trenérky, tak mě tam přivedla.

V jakém oddílu jsi jako mažoretkou?

Pomněnky Kosmonosy.

Jak se jmenují vaše trenérky?

Máme čtyři. Jmenují se Andrea Ulmanová, Andrea Jírová, Mirka Čežíková a Kačka Klikarová.

Jaký největší úspěch jste slavily?

3. místo na Mistrovství České republiky teď v květnu.

Jaká nejbližší soutěž vás čeká?

Na začátku června jedeme do Strakonice na Zemské finále Čech, kde se rozhodne, kdo pojede na Mistrovství světa.

Co děláš ráda ve volném čase?

Ráda maluji.

Máš nějaká zvířata?

Ano, máme čivavu. Jmenuje se Trap. Pak křečka Charlieho a rybičku.

Jaký je tvůj nejoblíbenější předmět ve škole?

Matematika.

Děkujeme za rozhovor a přejeeme hodně dalších úspěchů v mažoretkách.

B. Kropáčková a Z. Henychová

Gratulace!

Blahopřejeme našim spolužákům k úspěchům v soutěžích!

Martin Vaněk vyhrál okresní kolo Matematické olympiády.

Terezie Elsnerová zvítězila v soutěži Novopacký slavíček.

Jazykové okénko– Španělština

Alvaro Soler

Alvaro Soler es un cantante español.

Después de regresar a España, fundó con su hermano y compañeros una banda Luces urbanas.

Uno de sus más famosos éxitos tiene su Sofia.

Alvaro Soler je španělský zpěvák.

Po návratu do Španělska založil se svým bratrem a kamarády kapelu Urban Lights.

Jeden z nejznámějších hitů je jeho Sofia.

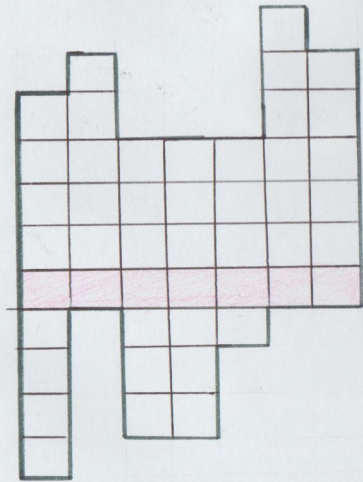
A. Konečná

Jazykové okénko - Španělština

Křížovky z hodin p.uč. Fantové

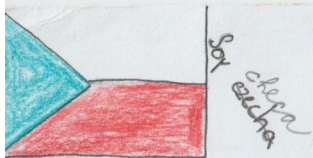
Los días

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

1. El tercer día de la semana.
2. El sexto día de la semana.
3. El segundo día de la semana.
4. El cuarto día de la semana.
5. El primer día de la semana.
6. El séptimo día de la semana.
7. El quinto día de la semana.

Adriana Čermáková 7A

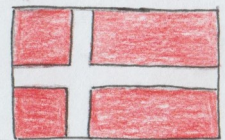
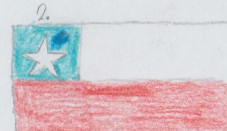
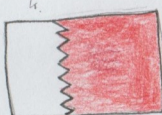

Soy chapa
de cada

LOS Países (státy)

1. Dánsko
2. Chile
3. Německo
4. Katar
5. Norsko
6. Řecko
7. Kazachstán

tajenka:

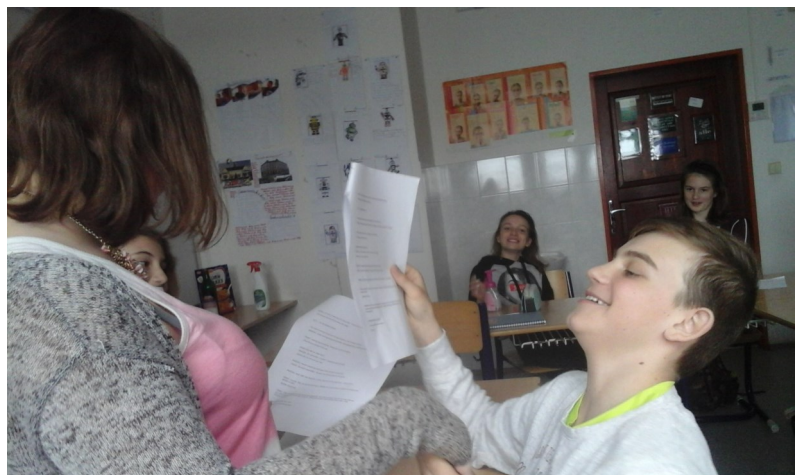
Jazykové okénko—Angličtina

LESSONS WITH JULIA....

The first photos are from 8ab. We worked on a project called 'Who am I?' Students brought in a baby photo, then they wrote a little about how they were as a baby and what they are like now. Other students in the school have to guess which photo belongs to the writing.

The Second set of photos are from 7B. We are working on the story of Pricess and the Pea. Students have been taking turns acting. The idea was inspired by the pillows in the German classroom and a particular student's need to take all of the pillows and sit on them!

Julia Hencl

Jazykové okénko-Němčina

V březnu naši školu navštívila skupina kamarádů z německého Dieburgu. Jako jedna z aktivit, která byla pro naše i německé žáky připravena, byla honba za pokladem. Hru jsme vymysleli dobře, ale asi byla přeci jen příliš těžká☺. Pro poklad si nikdo nepřiběhl....

Kdo umí anglicky?

Kdo zná trochu Mladou Boleslav?

Kdo se umí domluvit s kamarády a vytvořit 3 až 5 člennou spolupracující skupinu?

Koho ještě něco zajímá a má chuť přijít na kloub hádankám?

Kdo chce pozvat na zmrzlinu a získat odměnu?

1. Ofotťe si zadání hry.
2. Zjistěte potřebné informace (tentokrát se u toho běhat nemusí☺).
3. S vyplněnou tabulkou přijďte do sborovny (p. uč. Gottvaldová), tam obdržíte klíč k šifře.
4. Dešifrujte vzkaz.

Vyhrává jen jedna skupina. Ta nejrychlejší a nejbystřejší...

The treasure is....

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

Run, look for, do the puzzle..., get to know the city

- 1 castle – board of killed soldiers in Austrian – Prussian war 1866 – 26th letter from the beggining
- 2 art gallery – watchtower – preposition – 2nd letter
- 3 industrial highschool – study fields – second field – 4th letter
- 4 library – bibliobox – the longest text – last line – 3rd letter
- 5 6 th line from the ending – last word – 6th letter
- 6 Škoda museum – high tree – fire command – first word – 4th letter
- 7 theatre – three – words – third word – last letter
- 8 palace Templ – chemical element – 3rd letter
- 9 Brothers' printing office on Karmel – founder – first name 1st letter
- 10 Výstaviště – the statue of Nation's teacher – back side – last word – 3rd letter
- 11/ 13 old townhall – apostles – fourth from leftside – name – first letter
- 12 church and cemetery of St. Havel – last line – 13th letter
- 14 Havel cemetery – mother of a composer – gravestone – 1st line – 2nd letter
- 15 Škoda Auto university – St. Václav – 2nd word – 1st letter

J.Gottvaldová

Zábava

Dovolená v kuchyni

Francie

Ratatouille

(čti ratatůj)

Potřebujeme:

1 mladá cuketa

1 cibule

2 rajčata

3 stroužky česneku

Sůl

pepř

1 konzerva sterilovaných rajčat

2 zelené papriky

Popř. olej

Oblíbené bylinky např. tymián, rozmarýn, majoránka

Postup:

Zeleninu oloupeme, nakrájíme na plátky.

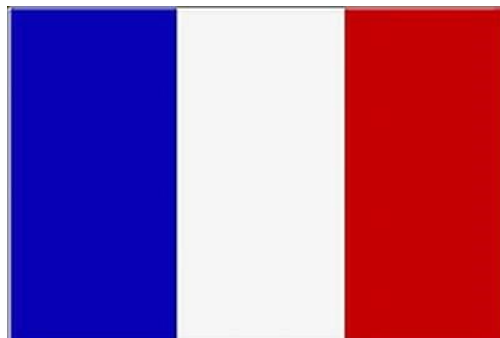
Cibuli na oleji osmahneme do hněda a poté přidáme ostatní zeleninu mimo rajčat.

Přidáme koření a chvíli dusíme.

Nakonec přidáme nakrájená a sterilovaná rajčata.

Ratatouille podáváme s čerstvým chlebem

Bonapetit

Zábava

Itálie

Frittata

potřebujeme:

čerstvý špenát

50g másla

cibule na kolečka

8 vajec

50 ml mléka

sýr 200g

rozpůlené vypeckované olivy 1 hrst

kopr

postup:

Necháme na pánvi změkhnout cibuli, potom přidáme špenát. Vejce a mléko vyšleháme, opepříme, a osolíme a vlijeme do pánve. Přidáme olivy, zakryjeme pokličkou a vaříme, dokud vejce neztuhnou. Poté vyndáme z pánve a posypeme koprem.

J.Žitná

A JSOU TADY DALŠÍ VTIPY

Na školním výletě jeden z žáků najde granát.

Paní učitelka ho okřikne: "Nevíš, co to je, okamžitě to zahod'!"

"Pepíčku, chodíš rád do školy?"

"Chodím rád do školy i ze školy, jenom to mezi tím mě nebaví."

Přijde pes k veterináři a přes hlavu má přetaženou ponožku. Veterinář se ptá:

"Co si přeješ?"

Pes odpoví:

"Nic. Tohle je přepadení!"

„Číšníku, to kuře je jenom kost a kůže.“ „Promiňte, pane, netušil jsem,

že si budete přát též peří.“

Po skončení fotbalového utkání se davy fanů hrnou ven ze stadionu. Jen parta kluků leze přes plot. Jeden z pořadatelů na ně zavolá:

"To nemůžete odejít, kudy jste sem přišli?"

"Však to právě děláme."

Paní učitelka říká dětem: "Za každé sprosté slovo přineste kamínek."

Druhý den přinese Anička 3 kamínky a paní učitelka říká: "Příště už nic takového neříkej."

Za chvíli přijde Pepíček a volá: "Pozor, vezu štěrk."

Stojí dvě blechy na zastávce. Jde kolem pes a jedna říká: "Hele, už nám to jede."

Paní učitelka ve školce zpívá dětem ukolébavku, aby po obědě co nejdříve usnuly. Toníček leží v postýlce a povídá paní učitelce: "Jděte zpívat vedle na záchod, chce se mi už spát."

M.Lakatos

Redakce časopisu: Zuzana Henychová, Barbora Kropáčková, Julie Žitná, Martin Lakatos, Anna Chadimová, Žofka Sochová, Marie Čubanová, Anežka Konečná, Markéta Brzobohatá. Vedení redakce: Marie Tomsová a Josef Zdobinský.